

Manon Sikkel

IzzyLove

Voor wie doe jij
een moord?

δ

IK BEN DAKLOOS. IK HEB HONGER. Dat staat met dikke zwarte viltstift op een stuk karton. Isa is zojuist het station uit gelopen en blijft even staan om het te lezen.

Dan kijkt ze naar de vrouw die het karton vasthoudt.

De vrouw is zo oud als Isa's moeder. Misschien zelfs jonger, maar ze ziet eruit als een oude vrouw. Ze heeft blonde krullen en ogen die bijna lichtgevend blauw zijn. Isa heeft nog nooit zulke ogen gezien. De vrouw lacht. Ze mist een voortand.

'Kunt u wat kleingeld missen?' vraagt de vrouw. Het is de eerste keer dat iemand 'u' tegen haar zegt. Isa voelt in haar broekzak. Ze heeft alleen een briefje van twintig euro bij zich. De vrouw zonder voortand houdt haar hoofd een beetje scheef en kijkt haar verdrietig aan.

'Hier,' zegt Isa. Ze geeft de vrouw het zakje Autodrop dat ze van huis heeft meegenomen. Die dropjes waren bedoeld voor Jules, haar vriendje. Een herinnering aan hun vakantie, waarin ze heel veel tijd in de auto en bij een benzinstation hebben doorgebracht. Met watervaste stift heeft ze een klein hartje op de achterkant getekend en heel klein hun namen erbij geschreven.

De vrouw schudt haar hoofd.

'Ik heb liever geld,' zegt ze.

'Ik heb geen geld. Ik heb alleen Autodrop,' zegt Isa.

De vrouw pakt het zakje drop aan en stopt dat in de plastic boodschappentas die naast haar staat.

Isa loopt snel door. Ze vindt de vrouw zielig, maar ook een beetje eng. Misschien komt het wel door die felblauwe ogen. Nog blauwer dan de ogen van Jules. Ze glimlacht bij de gedachte aan haar vriendje. Het is de eerste keer dat ze bij hem op bezoek gaat. Meestal is hij bij zijn vader, Jack. Maar deze laatste week van de zomervakantie is hij bij zijn moeder.

Isa gaat er een paar dagen logeren. Heel lang was Jules haar beste vriend. Nooit had ze gedacht dat je zomaar verliefd kon worden op je beste vriend. En nu ze verliefd is, kan ze zich niet meer voorstellen dat ze ooit níét verliefd op hem is geweest. Gekke Jules, die haar altijd aan het lachen maakt.

‘Hé, moppie, pas je op?’ Isa schrikt en stapt snel terug de stoep op. Bijna was ze omvergereden door een fietser.

Een man op een knalgele racefiets schudt zijn hoofd.

‘Uitkijken, meisje,’ zegt hij, en hij fietst weer door.

Aan het eind van de straat blijft ze even staan. Jules heeft op een papiertje getekend hoe ze moet lopen om bij zijn huis te komen. Vanaf het station rechtdoor en dan na

de eerste zijstraat linksaf. Ze kijkt op het straatnaambordje.

KONINGSSTRAAT staat er. Dat is ’m. Ze loopt langs een rij

huizen. Kleine flatgebouwtjes zijn het. In een daarvan woont de jongen aan wie ze elke dag denkt. En elke keer dat ze aan hem

denkt, voelt ze een rare kriebel in haar maag.

‘Vlinders’ noemen mensen dat. Maar het voelt eerder alsof je te veel spekkies hebt gegeten.

Een beetje een misselijkmakend gevoel.

Jules en zijn moeder wonen op nummer 48 op de eerste verdieping.

Wanneer Isa op de bel drukt, klinkt er gekraak uit de intercom.

‘Wo is daagggg?’ Het klinkt alsof de vrouw die door de intercom spreekt haar mond vol chips heeft.

‘Ik ben Isa.’

‘Doggg Isa.’

‘Ik kom logeren.’

‘Kggggg.’

‘Ik kom voor Jules.’ Even is Isa bang dat ze op de verkeerde bel heeft gedrukt. Toch staat er echt **DENDERMONDE** op het naambordje naast de bel.

‘Shit.’

Isa doet een stapje achteruit en kijkt met opgetrokken wenkbrauwen naar de intercom.

‘Kgggg.’ Klinkt het nu keihard.

Misschien, denkt Isa, sta ik te ver van de intercom. Ze doet een stap naar voren en zegt heel hard: ‘Kan ik binnenkomen?’ ‘Verdorie,’ zegt de vrouw, van wie Isa vermoedt dat het de moeder van Jules is. Hij heeft Isa weleens verteld dat zijn moeder een beetje vreemd is. Maar zó vreemd? ‘Hallo,’ klinkt het nu opeens heel dichtbij. Isa kijkt opzij en ziet een vrouw in een lange zwarte jurk in de deuropening staan. ‘Ik ben Molly.’ De vrouw steekt haar hand uit naar Isa. ‘Sorry van daarnet, maar die rottige intercom deed het niet en daarna deed het knopje om de deur mee open te doen het ook niet. Ik word er gek van.’ Isa doet haar best om te glimlachen. ‘Maakt niet uit,’ zegt ze. ‘Kom, dan draag ik je tas naar boven.’ De vrouw pakt Isa’s rugzak en hangt die over haar schouder. ‘Is het niet te zwaar?’ vraagt Isa bezorgd. ‘Denk je dat ik te oud ben om zo’n rugzak te dragen? Ik heb vroeger de hele wereld afgereisd. India, Pakistan, Thailand, Luxemburg. Ik ben overal geweest.’ Isa loopt achter haar aan de trap op. Het is er donker en het ruikt er naar natte sokken. ‘Potverdorie,’ zegt de vrouw, ‘wat heb je allemaal in die rugzak zitten? Heb je je stenenverzameling meegenomen?’ Isa bijt op haar onderlip. Die vrouw is niet een béétje raar maar echt mega-megaraar. Ze ziet eruit als een balletdanseres, zo elegant loopt ze, maar ze praat alsof ze een marktkoopman is, met zo’n zware, schreeuwerige stem. ‘Zo, we zijn er.’ Jules’ moeder geeft een trap tegen de voordeur, die in één keer openvliegt en met een klap tegen de muur aan komt. Er dwarrelen stukjes witte kalk naar beneden. Isa moet vreselijk nodig naar de wc, maar gek genoeg durft ze dat niet te vragen. ‘En hier is de wc,’ zegt Jules’ moeder, en ze slaat met haar vlakke hand tegen een lichtgrijze deur. Kan die vrouw soms gedachtelezen? Als dat zo is, denkt Isa, dan moet ik heel snel iets vriendelijks gaan denken. Straks ziet ze

nog dat ik vind dat ze klinkt als een marktkoopman.
Zonder iets te zeggen doet Isa de deur van de wc open. Als ze echt gedachten kan lezen, hoef ik ook niks te zeggen, denkt Isa. Ze kijkt om zich heen of ze een lichtknopje kan vinden. Er is niets. Behalve een groen en een blauw draadje met koperen uiteinden die naast het wastafeltje uit de muur steken.

‘Er is geen licht,’ zegt Molly.

Zie je wel, denkt Isa, ze kan écht gedachtelezen.

‘Maar je kunt de deur gewoon openlaten. Ik zet je tas vast op de logeerkamer.’

Voorzichtig trekt Isa de deur dicht en draait het slot om.

Het is zo donker dat ze met haar handen moet voelen waar de toiletpot is.

Net wanneer ze zit, wordt er hard op de deur gebonsd.

Isa schrikt.

‘Ik ben even weg,’ hoort ze aan de andere kant van de deur.

Dan hoort ze een tweede klap. Dat is de voordeur die dichtvalt.

Daar zit ze dan, in het donker op het toilet in het huis van haar vriendje. Alleen haar vriendje zelf is nergens te bekennen.

Hij had haar nog een sms gestuurd om te zeggen dat hij moest voetballen, maar dat hij zou proberen op tijd thuis te zijn.

Dat had ze helemaal niet erg gevonden. Maar ja, toen wist ze nog niet dat zijn moeder echt nog véél gekker was dan hij ooit had gezegd. En toen wist ze ook nog niet...

Isa draait aan de knop onder de deurkruk. Ging dat slot nou naar links toe of naar rechts toe open? Ze probeert de knop stevig naar links te draaien. Er gebeurt niets. Ook naar rechts wil het slot niet draaien. O nee. Isa voelt haar benen slap worden. Ze duwt de deurkruk naar beneden en trekt de deur naar zich toe. Met haar andere hand probeert ze nog een keer het slot om te draaien. Er gebeurt helemaal niets.

‘Help,’ zegt ze. Er is alleen niemand die dat hoort, denkt ze.

Ze bonkt met haar vuist op de deur en trapt tegen de onderkant.

‘Help!’ roept ze nu zo hard als ze kan. ‘Hééééééélp!’

Ik wil dit niet, denkt ze. Ze schopt nog harder tegen de deur,

duwt er met haar schouder tegenaan en blijft proberen aan het slot te draaien. ‘Help! Is daar iemand?’

Wat had de moeder van Jules ook al weer gezegd? Ik ben weg. Was dat het? En hoe ver weg is ‘weg’ dan? Misschien is ze wel een fietstochtje om het IJsselmeer aan het maken.

Of is ze koffie gaan drinken bij een vriendin drie straten verderop. En kan ze daarvandaan ook gedachtelezen?

Isa schopt nog een keer tegen de deur. ‘Héééééélp!’

Ze heeft pijn in haar handen van het slaan op de deur. Ze voelt in haar zakken. Het is gek dat ze daar niet eerder aan gedacht heeft. Ze kan natuurlijk gewoon Jules bellen. Ze voelt in al haar broekzakken. Geen telefoon. Want die zit namelijk in het zijvakje van haar rugzak.

Ze zet haar handen als een toeter aan haar mond en roept nog een keer zo hard als ze kan. ‘Héééééélp!’

Isa zit op het toiletdeksel en steunt met haar hoofd op haar handen. Ze houdt haar adem in. Hoort ze dat goed? Is daar iemand aan de voordeur? Snel staat ze op en rammelt aan de deurkruk.

‘Help!’ roept ze. Haar stem begint al schor te worden. Nog even en dan heb ik net zo’n stem als de moeder van Jules, denkt Isa en ze grinnikt.

‘Isa?’

‘Jules!’ roept ze. ‘Ik krijg de deur niet open!’

‘Je moet het slot een beetje omhoogduwen en dan naar links draaien.’

Heel voorzichtig duwt ze het knopje omhoog. Ze draait eraan naar links en met een klik schiet het slot open.

‘Gaat het?’ Jules staat voor haar in de gang in zijn sportkleren. Er zit een veeg modder op zijn wang.

‘Nee,’ zegt Isa met een zielig stemmetje. ‘Het gaat helemaal niet.’ Ze voelt tranen in haar ogen. Niet huilen, denkt ze.

‘Het was he-he-helemaal niet leuk.’ Ze giert het uit. Ze slaat haar handen voor haar gezicht en begint hard te huilen.

‘O nee, kom maar hier.’ Jules slaat zijn armen om haar heen.

‘Het was he-he-helemaal niet leuk,’ zegt Isa nog een keer, hard snikkend.

‘Op de wc opgesloten zitten is ook helemaal niet leuk.

Niemand vindt dat leuk. Ik ook niet.’ Hij wrijft met zijn hand over haar rug. ‘Iedereen die hier op bezoek komt, zit wel een keer opgesloten in onze wc. Dat vinden we leuk.’

Ze duwt zijn armen weg en wrijft met de rug van haar hand haar tranen weg. ‘Dat vinden jullie leuk?!’

‘Ik maakte maar een grapje. Natuurlijk vinden we dat niet leuk.’ Hij slaat zijn arm weer om haar heen.

‘Ik vond het gewoon heel stom,’ zegt ze boos. ‘En ik was bang dat ik daar de hele dag vast zou zitten.’

‘Zo, daar ben ik weer.’ De zware stem van Molly buldert door de gang. ‘Ik moest even naar de kelder om de hoofdkraan open te draaien. Een of andere gek had die dichtgedraaid. Dat zal dat mens van hierbeneden wel zijn geweest.’

Jules haalt snel zijn arm van Isa’s schouder. ‘Hoi, mam.’

‘Dag, ventje, heb je lekker gevoetbald?’

‘Noem me geen ventje.’

‘Sorry, ventje.’

Jules knikt naar Isa. ‘Mam, dit is...’

‘Ja, joh, die heb ik allang ontmoet. Ik heb haar tas zelfs naar boven gedragen. Die woog maar honderd kilo.’ Ze lacht hard en loopt langs hen heen naar achteren.

‘Isa zat opgesloten op de wc,’ zegt Jules, die achter haar aan loopt.

‘Ja, dat kan gebeuren,’ zegt zijn moeder vanuit de woonkamer.

Isa weet nu zeker dat die moeder zo gek is als... ja, als wat eigenlijk? Zo gek als ze nog nooit een moeder heeft meegemaakt.

Moeders moeten lief zijn. Die moeten hun kinderen een aai over hun hoofd geven en ze ’s avonds in bed stoppen en ze aan het lachen maken als ze in een rotbui zijn. En moeders smeren boterhammen voor hun kinderen en plakken pleisters op hun knieën als ze zijn gevallen, en ze zeggen de hele tijd: ik vind jou de liefste van de hele wereld. Nou ja, dat doet haar eigen moeder. Maar niet alle moeders zijn hetzelfde.

De moeder van Jules ligt op de bank met haar voeten op een stapel kussens. Ze heeft de afstandsbediening van de televisie in haar hand en zapt snel langs alle zenders.

‘Ja, daar is-ie,’ roept ze blij.

Isa kijkt naar de televisie. Ze kent niemand die overdag naar het programma *Nieuwshart* kijkt. Ze kent zelfs helemaal níemand die daarnaar kijkt. Behalve haar opa, heel soms.

Het is een heel suf programma waarin wel een uur lang wordt gesproken over weggelopen hondjes en losliggende stoeptegels. Niet van dat echte nieuws zoals je op het *Jeugdjournaal* ziet.

‘Laat jij je verloofde even haar kamer zien?’

Molly zegt het zonder op te kijken van de televisie.

‘Mam, ze is mijn verloofde niet.’

‘Ik maak maar een grapje. Waar is je gevoel voor humor gebleven?’

Zeker bij je vader laten liggen.’

De logeerkamer is naast de badkamer. Het is een klein kamertje met alleen een rond raampje boven aan de muur. Er staat een wasmachine met een droger erbovenop. In de hoek staat een torentje van verhuisdozen. Daartussen past precies een bed. Er liggen stapels gevouwen was op. Het ruikt er ook naar natte sokken. Maar dan van die lekkere gewassen sokken waar zo’n waspoederlucht uit komt.

Jules haalt het wasgoed van het bed en legt dat boven op een van de verhuisdozen. ‘Sorry dat het hier zo’n rommel is.’

‘Dat maakt niet uit, joh.’ Isa vindt hem opeens een beetje zielig.

Ze kent hem alleen als hij bij Jack, zijn vader, is. Jack woont in een groot huis met overal boekenkasten en grote banken waar je languit op kunt liggen. Het ruikt er naar bloemen. En de wc heeft een lichtje en een slot dat gewoon open- en dichtgaat.

Toen Jules en zij alleen nog maar beste vrienden waren, heeft ze nooit over zijn andere huis nagedacht. Nu ze sinds een paar weken vriend en vriendin zijn, vond ze het opeens leuk om ook in zijn andere huis op bezoek te komen.

Gelukkig vonden haar ouders het goed.

Het is het eind van de vakantie en ze mag een week blijven.

En dus gaat ze hem elke dag zien. Ze heeft nog geen idee wat ze gaan doen. Toen ze beste vrienden waren, zaten ze uren samen achter de computer. Gewoon een beetje YouTube-filmpjes kijken.

Of ze zaten samen op haar bed en kletsten over school en over muziek. Soms deden ze ook niks. Dan zaten ze gewoon naast elkaar met allebei een Donald Duck-pocket. Maar nu, denkt ze, is alles anders. Ze is een beetje zenuwachtig. Maar ook verliefd.

En misschien, denkt ze, is dat wel hetzelfde. Ze staat naast de deur en kijkt naar Jules die heen en weer loopt met stapels handdoeken. Alles aan hem vindt ze leuk.

Maar het leukst aan hem vindt ze dat hij haar altijd aan het lachen kan maken. Soms kijkt hij haar aan, zijn hoofd een beetje scheef, een lachje om zijn mond, alsof hij haar het leukste meisje op de wereld vindt.

En hij zegt altijd van die lieve dingen tegen haar, zoals...

‘Hallo, kun je niet even helpen?’

Isa schrikt op uit haar gedachten. Jules houdt een stapel wasgoed onder een arm en probeert met zijn andere arm een verhuisdoos tegen te houden die bijna naar beneden valt.

‘Sorry,’ zegt Isa.

‘Je staat daar maar te dromen, terwijl ik hier bijna verpletterd word door twintig verhuisdozen.’ Hij duwt zijn schouder een beetje omhoog waardoor de verhuisdoos naar voren kantelt. Heel langzaam glijden er stripboeken uit de doos.

Isa duwt met twee handen de doos terug en houdt die nu hoog boven haar op zijn plaats.

‘Pas op,’ roept Jules.

Isa voelt iets zwaars op haar hoofd komen. Alsof iemand met een stuk hout op haar hoofd slaat. Snel grijpt ze met twee handen naar haar hoofd en buigt naar voren.

Met een plof vallen er een paar woordenboeken naast haar op de grond. Dan voelt ze de hand van Jules die haar met kracht opzijduwt. En opeens ligt ze languit op de grond.

Een lawine van stripalbums komt over haar heen.

‘Zo, dan heb je wat te lezen vanavond,’ zegt Jules, en hij grinnikt.

‘Het is helemaal niet grappig,’ zegt Isa, die een opengevouwen stripalbum op haar hoofd heeft, als een hoedje van papier.

‘Wees blij dat je niet een van die strijkijzers op je hoofd hebt gekregen.’ Jules wijst naar een plank boven Isa’s hoofd waar wel twintig ouderwetse strijkijzers staan. ‘Mijn moeder verzamelt strijkijzers.’ Hij haalt zijn schouders op alsof hij zich schaamt voor de gekke verzameling van zijn moeder.

Isa is blij dat ze geen twintig antieke strijkijzers op haar hoofd heeft gekregen, maar een berg stripboeken doet ook al behoorlijk veel pijn.